

SELOSTUS
YLEISVENÄLÄISEN TPKK:n, MOSKOVAN NEUVOSTON,
AMMATTIYHDISTYSTEN TEHDASKOMITEAIN
J A AMMATILIITTOJÄRJESTÖJEN YHTEISESSÄ
ISTUNNOSSA LOKAKUUN 22 p n ä 1918 ⁴⁹

(Raikuvia, loppumattomia suosionosoituksia ja hurraa-huutoja.) Toverit, minusta näyttää, että nykyisestä tilanteestamme, niin ristiriitainen kuin se onkin, voidaan sanoa ensiksikin, että me emme ole milloinkaan olleet niin lähellä kansainvälistä proletaarista vallankumousta kuin nyt, ja toiseksi, että emme ole milloinkaan olleet vaarallisemmassa asemassa kuin nyt. Näitä kahta perustoteamaa, varsinkin jälkimmäistä, haluaisin käsitellä tänään yksityiskohtaisemmin. Luulen, että tuskinpa laajat joukot tajuavat koko sitä vaaraa, joka meitä uhkaa, ja koska voimme toimia vain nojaten laajoihin joukkoihin, on Neuvostovallan edustajain päätehtävänä kertoa näille joukoille koko totuus nykyisestä tilanteesta, niin vaikea kuin se aika-ajoin onkin. Mitä tulee siihen, että olemme lähellä kansainvälistä sosialistista vallankumousta, niin siitä on puhuttu useaan kertaan, joten mainitsen asiasta lyhyesti. Todellakin, pääasiallisimpia moitteita, jonka niin porvaristo kuin myös uskonsa sosialismiin kadottaneet pikkuporvariston kerrokset sekä monet niin sanotut sosialistitkin, jotka ovat tottuneet rauhallisiin aikoihin eivätkä ole uskoneet sosialismiin,—eräs pääasiallisimpia moitteita, jonka he kaikki ovat kohdistaneet Neuvostovaltaan, on se, että suorittaessamme Venäjällä sosialistista kumousta me perustamme sen sattuman varaan, koska Länessä vallankumous ei ole vielä kypsynyt.

Toverit, imperialismin yleinen vararikko on nyt, viidentenä sotavuotena, ilmeinen tosiasia; kaikille käy nyt selväksi,

että vallankumous kaikissa sotivissa maissa on väistämätön. Mutta me, joiden olemassaoloaika laskettiin aluksi päivissä tai viikoissa, olemme tehneet tämän vallankumousvuoden aikana enemmän, kuin yksikään proletaarinen puolue maailmassa on milloinkaan tehnyt. Vallankumouksemme on osoittautunut yleismaailmalliseksi ilmiöksi. Koko porvaristokin puhuu siitä, että bolshevismi on nyt yleismaailmallinen ilmiö, ja tämä tunnustus osoittaa ilmeiseksi sen, että vallankumouksemme on alkanut levitä Idästä Länteen ja kohtaa siellä yhä valmiimpaa maaperää. Te tiedätte, että Bulgariassa on puhjennut vallankumous. Bulgarianlaiset sotilaat ovat ryhtyneet perustamaan Neuvostoja. Nyt saapuu tietoja, että myös Serbiassa perustetaan Neuvostoja. Vaikka englantilais-ranskalainen Entente lupaa kansoille yhdeksän hyvää ja kahdeksan kaunista, jos ne nousevat kapinaan ja irrottautuvat Saksasta, vaikka maailman rikkaimmat ja mahtavimmat Amerikan, Englannin ja Ranskan kapitalistit lupailevat suuria, käy ilmeiseksi, että porvaristo niissä erillisissä pikku valtioissa, joiksi Itävalta nyt hajoaa, että tämä porvaristo ei missään tapauksessa kykene säilyttämään asemaansa, että sen herruus, sen valta näissä valtioissa muodostuu hyvin lyhytaikaiseksi, ohimeneväksi ilmiöksi, koska työväenvallankumous kolkuttaa jo kaikkialla ovia.

Muutamien maiden porvaristo tajuaa, että sen on turvauttava ulkomaisten pistinten apuun säilyttääkseen asemansa omassa maassaan. Ja me näemme vallankumouksen alkaneen ei ainoastaan Itävallassa, vaan myös Saksassa, joiden kummankin asema näytti vielä hiljattain vankalta. Olemme saaneet sieltä tietoja, Saksan lehdistö puhuu jo keisarin eroamisesta, ja riippumattomien sosialidemokratien puolueen⁵⁰ lehdistö on jo saanut kanslerilta luvan puhua Saksan tasavallasta. Tämän täytyy jo merkitä jotakin. Me tiedämme, että sotaväen hajoamisprosessi on voimistunut, että siellä levitetään suoranaisia kapinakehoituksia. Me tiedämme, että itä-Saksassa on perustettu vallankumouksellisia sotilaskomiteoita, ne julkaisevat vallankumouksellisia painotuotteita, jotka vallankumouksellistavat sotilaita. Siksi voidaan sanoa aivan varmasti, että vallankumous kypsyy päivä päivältä ja tunti tunnilta, emmekä me ole ainoat jotka tätä puhumme,— ei, niin puhuvat nimenomaan kaikki sotapuolueeseen ja porvaristoon kuuluvat

saksalaiset, jotka tuntevat ministerien horjuvan, tuntevat, ettei kansa luota näihin, että nämä säilyttävät paikkansa hallituksessa hyvin lyhyen ajan. Näin puhuvat kaikki, jotka tuntevat asiain tilan: kuinka väistämätön on Saksassa kansan vallankumous ja ehkäpä proletaarinakin vallankumous.

Me tiedämme erinomaisesti, miten valtava proletaarinen liike on syntynyt muissakin maissa. Me näimme, kuinka Gompers saapui Italiaan ja kierteli ententevaltojen rahoilla ja koko Italian porvariston ja sosialipatrioottien avustamana kaikissa Italian kaupungeissa taivuttelemassa Italian työläisiä jatkamaan imperialistista sotaa. Me näimme, kuinka Italian sosialistinen lehdistö julkaisi samaan aikaan tästä asiasta uutisia, joissa oli jäljellä vain Gompersin nimi, sillä kaiken muun oli sensuuri pyyhkinnyt pois, tai julkaistiin uutisia, joissa naurettiin: „Gompers käy kutsuissa ja laverotelee”. Porvarilehdistö puolestaan tunnusti, että Gompers vihellettiin alas kaikkialla. Porvarilehdistö kirjoitti: „Italian työläiset käyttäytyvät sillä tavalla, että näyttää kuin he sallisivat vain Leninin ja Trotskin matkustelevan Italiassa”. Italian sosialistinen puolue⁵¹ on sodan aikana ottanut valtavan pitkän askeleen eteenpäin, s.o. vasempaan. Me tiedämme, että Ranskan työläisten keskuudessa on ollut liiankin paljon isänmaanystäviä; heille sanottiin, että Pariisia ja Ranskan aluetta uhkaa suunnaton vaara. Mutta sielläkin on proletariaatin menettelyssä tapahtumassa suunnanmuutos. Kun viimeksi pidetyssä edustajakokouksessa⁵² luettiin kirje siitä, mitä liittoutuneet, englantilais-ranskalaiset imperialistit tekevät, kuului huutoja: eläkään sosialistinen tasavalta. Ja eilen tuli tieto, että Pariisissa on pidetty joukkokokous, jossa oli läsnä kaksi tuhatta metallityöläistä ja tervehdittiin Venäjän Neuvostotasavaltaa. Me näemme, että vain yksi Englannin kolmesta sosialistisesta puolueesta⁵³, Riippumaton sosialistinen puolue, ei rupea avoimesti bolshevikkien liittolaiseksi, kun taas Britannian sosialistinen puolue ja Skotlannin sosialistinen työväenpuolue ovat julistaneet selvästi olevansa bolshevikkien kannattajia. Bolshevismi alkaa levitä myös Englantiin, ja englantilais-ranskalaista imperialismia kannattaneet Espanjan puolueet, joista saattoi sodan alussa löytää yhden tai pari sellaista henkilöä, joilla oli edes kaukainen käsitys internationalisteista, kaikki nämä puolueet tervehtivät

edustajakokouksessaan Venäjän bolshevikkeja. Bolshevismista on tullut kansainvälisen proletariaatin yleismaailmallinen teoria ja taktiikka! (S u o s i o n o s o i t u k s i a.) Bolshevismi on saanut aikaan, että koko maailman nähden on tapahtunut hyvin järjestetty sosialistinen vallankumous, että sosialistien keskuudessa on tosiasiallisesti, käytännössä tapahtumassa jakautuminen kysymyksestä, onko asetettava bolshevikkien puolelle vai bolshevikkeja vastaan. Bolshevismi on saanut aikaan, että ohjelmaksi otetaan proletaarisen valtion perustaminen. Työläiset, jotka eivät tieneet, millä tolalla asiat Venäjällä ovat, koska olivat lukeneet ainoastaan valhe- ja parjaustulvan täyttämiä porvarilehtiä, ovat nyt alkaneet ymmärtää nähdessään proletaarisen hallituksen saavuttavan voiton toisensa jälkeen omista vastavallankumouksellisistaan, nähdessään, ettei tästä sodasta ole muuta ulospääsyä kuin meidän taktikkamme, meidän työväenhallituksemme vallankumouksellinen toimintatapa. Ja kun Berliinissä oli viime keskiviikkona mielenosoitus ja työläiset ilmaisivat suuttumuksensa keisaria kohtaan marssimalla hänen palatsinsa ohi, niin sen jälkeen he suuntasivat kulkunsa Venäjän lähetystön luo ilmaistakseen suhtautuvansa myötämielisesti Venäjän hallituksen toimintaan.

Kas tähän on päädytty Euroopassa viidentenä sotavuotena! Siksi sanommekin, ettemme ole milloinkaan olleet näin lähellä maailmanvallankumousta, milloinkaan ei ole ollut näin ilmeistä, että Venäjän proletariaatti on pystyttänyt mahtiasemansa, ja on selvää, että maailmanproletariaatin miljoonaiset ja kymmenmiljoonaiset joukot seuraavat meitä. Toistan: siksipä emme ole milloinkaan olleet näin lähellä kansainvälistä vallankumousta eikä asemamme ole milloinkaan ollut näin vaarallinen, koska bolshevismia ei ole milloinkaan aikaisemmin otettu lukuun yleismaailmallisena voimana. Näytti siltä, että se on vain seuraus Venäjän sotamiesten väsymyksestä, että se on sodan uuvuttamien venäläisten sotilaiden tyytymättömyyden purkaus ja että kaikki valtiolliseen luomistyöhön ja sosialistisiin uudistuksiin tähtäävät yritykset tukahdutaan heti kun tämä tyytymättömyys menee ohi ja saadaan aikaan vaikkapa mitä pahin pakkorauha. Kaikki olivat varmoja tästä, mutta osoittautui, että heti kun me mitä pahimpaan pakkorauhaan päätyneen imperialistisen sodan jäl-

keen ryhdyimme ensimmäisiin toimenpiteisiin valtiollisen luomistyön alalla, heti kun saimme mahdollisuuden antaa talonpoikien elää todella ilman tilanherroja ja määritellä kielteinen kantansa tilanherroihin nähden, vakuuttua käytännössä rakentavansa elämäänsä pakkoluovutetulla maalla todellakin juuri työtätekeviä varten eikä kulakkeja ja uusia kapitalisteja varten, heti kun työläiset huomasivat saaneensa mahdollisuuden rakentaa elämäänsä ilman kapitalisteja, opetella sitä vaikeaa mutta suurta taitoa, jota hankkimatta he eivät milloinkaan välty riistolta,—niin kaikille kävi selväksi ja käytännössä osoittautui, että mikään voima, mikään vastavallankumous ei pysty kukistamaan Neuvostovaltaa.

Tarvitsimme useita kuukausia päätyäksemme Venäjällä tähän vakaumukseen. Sanotaan, että maaseudulla talonpojat käsittivät vallankumouksemme tarkoituksen ja merkityksen vasta kesällä ja syksyllä 1918. Kaupungeissa tästä on oltu tietoisia jo kauan, mutta tarvittiin monta pitkän pitkää kuukautta, ennen kuin se käsitettiin jokaisessa ujestissa, jokaisessa syrjäisessä volostissa ja kylässä, ennen kuin talonpoika huomasi, ei mistään kirjasista eikä puheista, vaan oman kokemuksensa perusteella, että maata kuuluu saada työtätekevän eikä kulakin, että kulakkia vastaan pitää taistella, että kulakki on voitettava talonpoikien oman järjestyneisyyden avulla, että tilanherrat, kulakit ja valkokaartilaiset kannattivat tämän vuoden kesällä kautta maan kulkenutta kapina-aaltoa; ennen kuin talonpoika ennätti oppia tuntemaan omasta kokemuksestaan, omassa niskassaan, omassa selkänahassaan Perustavan kokouksen vallan. Kaikkeen tähän tarvittiin monen monta pitkää kuukautta, ja maaseutu on nyt karaistunut, ja talonpoikaisköyhälistön joukot, jotka eivät riistä vierasta työtä, ovat vasta nyt havainneet, muttei kirjasista, joista työkansan joukot eivät milloinkaan saa lujia vakaumuksia, vaan omasta kokemuksestaan, että Neuvostovalta on riistettyjen työtätekevien valta ja että joka kylä voi ryhtyä laskemaan uuden, sosialistisen Venäjän perustuksia. Tarvittiin monta pitkää kuukautta, ennen kuin eri henkilöiltä saatujen, tosiasioihin perustuvien tiedotusten nojalla saatoimme vuoden 1918 jälkeen sanoa varmuudella myös muusta Venäjästä, että maaseudulla ei ole niin syrjäistä kolkkaa, missä ei tiedettäisi mitä on Neuvostovalta ja missä sitä ei puolustettaisi, sillä

maaseutu on huomannut koko sen vaaran, joka uhkaa kapitalistien ja tilanherrojen taholta, se on huomannut myös sosialistisen uudistustyön vaikeuden, mutta ei ole säikähtänyt, vaan on sanonut itselleen: me vedämme tähän työhön kymmeniä miljoonia käsiä, olemme oppineet vuodessa paljon ja opimme lisää. Näin puhuvat nyt Venäjällä monet kymmenet miljoonat täysin vakaumuksellisesti, oman kokemuksensa nojalla.

Vasta nyt selviää myös Länsi-Euroopan porvaristolle, joka ei ole tähän saakka ottanut bolshevikkeja vakavalta kannalta, vasta nyt sille selviää, että täällä meillä on muodostunut ainoa kestävä valta, joka ajaa työtätekevien joukkojen etuja ja voi herättää heissä todellista uhrautuvaista sankaruutta. Ja kun tämä proletaarinen valta alkoi tartuttaa Eurooppaa, kun osoittautui, ettei se ole suinkaan mikään Venäjälle ominainen erikoisuus ja että nelivuotinen sota on aiheuttanut kaikkialla maailmassa armeijan rappeutumisen,— ennenhän puhuttiin, että vain Venäjä on takapajuisuutensa ja valmistumattomuutensa vuoksi vajonnut niin syväälle, että sen armeija hajosi neljäntenä sotavuotena,— olisiko sellainen mahdollista parlamentaarisisissa sivistysmaissa?

Mutta nyt, kun maailmansota on jatkunut neljä vuotta, kun miljoonia ihmisiä on tapettu ja tehty vammaiseksi sen tähden, että kapitalistit voisivat rikastua, kun on olemassa kymmeniätuhansia rintamakarkureita,— nyt kaikki näkevät, että tämä tavaton ilmiö on havaittavissa myös hyvällä järjestyksellään kerskailevassa Saksassa eikä vain Venäjällä ja Itävallassa. Ja kun niin tapahtui, koko maailman porvaristo havaitsi, että sen on otettava lukuun vaarallisempi vihollinen, ja alkoi liittyä yhteen. Ja mitä lähemmäksi kansainvälistä proletaarista vallankumousta on tultu, sitä lujemmin vastavallankumouksellinen porvaristo on yhdistynyt.

Eräissä maissa vallankumoukseen suhtaudutaan yhä yliolkaisesti, samoin kuin Lokakuussa kokoomushallituksen ministerit suhtautuivat yliolkaisesti bolshevikkeihin ja sanoivat, että Venäjällä asiat eivät mene niin pitkälle, että bolshevikit pääsevät valtaan. Ranskassa esimerkiksi sanotaan bolshevikkeja kavaltajakoplaksi, joka myy kansansa saksalaisille. Ranskalaisille porvareille tällainen puhe on anteeksiannettavampaa kuin vasemmistoeserrille, sillä

hehän ovatkin porvareita eikä siis ihme, että he tuhlaavat miljoonia valheiden keksimiseen. Mutta kun Ranskan porvaristo näki bolshevismien kehittyvän Ranskassa ja että nekin puolueet, jotka eivät olleet vallankumouksellisia, esiintyivät bolshevikkien puolesta vallankumouksellisin tunnuksin, niin se ymmärsi, että sillä oli vastassaan vaarallisempi vihollinen: imperialismin vararikko ja työläisten ylivoima vallankumoustaistelussa. Jokainen tietää, että imperialistisen sodan vuoksi proletaarinen vallankumous on nykyään erittäin suuressa vaarassa, sillä proletaarinen vallankumous kasvaa kaikissa maissa epätasaisesti, koska poliittiset olot ovat eri maissa erilaiset ja proletariaatti on jossakin maassa ylenmäärin heikentynyt, mutta toisessa se on vahvempi. Jos kohta proletariaatin huippukerros on jossakin maassa heikko, niin toisissa maissa saattaa käydä niin, että porvariston onnistuu joksikin aikaa hajottaa työläiset, kuten on tapahtunut Englannissa ja Ranskassa. Juuri siksi proletaarisen vallankumouksen kehitys on epätasaista ja siksi porvaristo on havainnut, että vallankumouksellinen proletariaatti on sen voimakkain vihollinen. Porvaristo liittyy yhteen viivyttääkseen maailman imperialismin luhistumista.

Nyt tilanne on meidän kohdaltamme muuttunut ja tapahtumat kehittyvät tavattoman nopeasti. Alussa oli kaksi imperialistista saalistajaryhmää, jotka koettivat tuhota toisensa, mutta nyt ne ovat havainneet, varsinkin Saksan imperialismista, joka piti vielä hiljattain itseään Englannin ja Ranskan veroisena, että niiden päävihollinen on vallankumouksellinen proletariaatti. Nyt, kun vallankumousliike hajottaa Saksaa sisältäpäin, englantilais-ranskalainen imperialismi pitää itseään maailman valtiaana. Siellä ollaan vakuuttuneita siitä, että bolshevikit ja maailmanvallankumous ovat sen päävihollinen. Mitä voimakkaammin vallankumous kehittyy, sitä kiinteämmin porvaristo liittyy yhteen. Sen vuoksi eräät meistä, varsinkin monet laajojen joukkojen keskuudessa, varmistuttuaan nyt siitä, että he kykenevät voittamaan maamme vastavallankumoukselliset, kasakat, upseeriston ja tshekkoslovakit, luulevat koko asian olevan sillä valmis eivätkä ymmärrä, että se ei nyt riitä meille,—nyt on olemassa uusi, paljon vaarallisempi vihollinen, nimittäin englantilais-ranskalainen imperialismi. Tähän asti se ei ole vielä saavuttanut kovinkaan suurta

menestystä Venäjällä — esimerkiksi Arkangelissa suoritetussa maihinnousussa. Eräs ranskalainen lehtimies, joka julkaisi sanomalehteä ja antoi sille nimen „Voitto”⁵⁴, sanoi, ettei Ranskalle riitä voitto saksalaisista, vaan sen täytyy voittaa myös bolshevismi ja että sotaretki Venäjälle ei ole hyökkäys Saksaa vastaan, vaan sotaretki bolshevistista vallankumouksellista proletariaattia ja kaikkialle maailmaan leviävää tartuntaa vastaan.

Siksipä meitä uhkaa nyt uusi vaara, joka ei vielä ole päässyt täyteen mittaansa eikä ole kokonaan nähtävissä, vaara, jota Englannin ja Ranskan imperialistit valmistelevat salakähmää ja joka meidän on tajuttava mahdollisimman selvästi, voidaksemme joukkojen johtajien välityksellä saattaa tämä vaara joukkojen tietoon, koska englantilaiset ja ranskalaiset eivät ole saavuttaneet mainittavaa menestystä enempää Siperiassa kuin Arkangelissakaan, vaan päinvastoin ovat kärsineet useita tappioita, mutta keskittävät nyt ponnistuksensa hyökätäkseen Venäjän kimppuun etelästä, joko Dardanelleilta tai Mustalta mereltä taikka sitten maitse Bulgarian ja Romanian kautta. Koska nämä ihmiset toimivat varjellen sotasalaisuuksiaan, emme voi sanoa, kuinka pitkälle tämän sotaretken valmistelussa on ehditty ja kumman näistä kahdesta suunnitelmasta tai ehkä kolmannenkin he ovat valinneet; siinä vaara juuri onkin, ettemme voi tietää tarkasti. Mutta me tiedämme aivan varmasti, että sitä valmistellaan, että näiden maiden lehdistö kirjoittelee toisinaan hiukan varomattomasti, jokin lehtimies kuuluttaa avoimesti julki päätavoitteet, heittää syrjään kaikki valheelliset puheet kansakuntien liitosta.

Saksan hallitsevissa piireissä näemme nyt selvästi kaksi virtausta, kaksi pelastussuunnitelmaa, mikäli pelastuminen on vielä mahdollista. Toiset sanovat: on voitettava aikaa, kestettävä kevääseen saakka, ehkä kykenemme vielä sotilaalliseen vastarintaan linnoitetulla puolustuslinjalla; toiset taas pitävät varmimpana pelastuksenaan Englantia ja Ranskaa, kiinnittävät kaiken huomionsa siihen, että saataisiin aikaan sopimus Englannin ja Ranskan kanssa bolshevikkeja vastaan, — heidän huomionsa on kokonaan keskittynyt siihen. Ja vaikka Wilson torjuu nyt rauhantarjouksen töykeästi ja ylimielisesti, ei tämä vielä saa Englannin kanssa sovintoon pyrkivien Saksan kapitalistien puolta luopumaan suunnitelmistaan. Se tietää, että sopimus saat-

taa olla toisinaan sanatonkin ja että tekemällä palveluksia Englannin ja Ranskan kapitalisteille bolshevikkeja vastaan he voivat saada ehkä näistä palveluksistaan palkkiota. Sellaista tapahtuu kapitalistisessa yhteiskunnassa — palveluksista maksetaan. He olettavat voivansa auttaa Englannin ja Ranskan kapitalisteja rosvoamaan jotakin ja saavansa jonkin osan saaliista. Maksa, jotta sinullekin maksettaisiin — sellainen on kapitalistisen maailman moraali. Ja minusta tuntuu, että havitellessaan tiettyä osaa englantilais-ranskalaisesta pääomasta nämä henkilöt osaavat laskea ja laskevat saavansa ainakin miljardeja. Osa näistä herroista on perillä sellaisista laskelmista.

Sellainen sanaton kauppa lienee jo tehty Saksan porvariston ja ententevaltojen porvariston välillä. Tuon kaupan sisältö on se, että englantilaiset ja ranskalaiset sanovat: me tulemme Ukrainaankin, mutta älkää te, saksalaiset, vetäkö joukkojanne pois ennen kuin miehitysosastomme ehtivät sinne, muuten työläiset ottavat Ukrainassa vallan käsiinsä ja Neuvostovalta pääsee sielläkin voitolle. Näin he järkeilevät, koska ymmärtävät, että kaikkien miehitettyjen maiden, Suomen, Ukrainan ja Puolan porvaristo tietää, ettei tämä kansallinen porvaristo kykene säilyttämään asemaansa päivääkään, jos saksalaiset miehitysjoukot poistuvat maasta, ja siksi näiden maiden porvaristo, joka myi eilen itsensä saksalaisille, kävi kumartamassa Saksan imperialisteja ja solmi niiden kanssa liiton omia työläisiään vastaan, kuten tekivät ukrainalaiset menshevikit ja eserrät Tiflisissä,— tämä porvaristo kauppa nyt uudelleen kaikille isänmaataan. Eilen se kauppasi sitä saksalaisille, tänään englantilaisille ja ranskalaisille. Tällaista tapahtuu kulissien takana, näin siellä hierotaan kauppoja. Nähdessään englantilais-ranskalaisen porvariston pääsevän voitolle nämä kaikki siirtyvät sen puolelle ja valmistelevat sopimuksia englantilais-ranskalaisen imperialismin kanssa meitä vastaan, meidän kustannuksellamme.

Sanoessaan tulevalle englantilais-ranskalaiselle miljarööriherralleen siirtyvänsä hänen puolelleen he sanovat: teidän armonne voittaa bolshevikit, teidän pitää auttaa meitä, koska saksalaiset eivät meitä pelasta. Tämä kaikkien maiden porvariston salaliitto vallankumouksellisia työläisiä ja bolshevikkeja vastaan hahmottuu yhä selvemmin ja

muuttuu julkean avoimeksi. Ja meidän suoranainen velvollisuutemme on osoittaa tämä vaara kaikkien sotaa käyvien maiden työläisille ja talonpojille.

Otan esimerkiksi Ukrainan. Ajatelkaa sen asemaa, ajatelkaa, miten työläisten ja tietoisien kommunistien on menettävä nykytilanteessa. Yhtäältä he näkevät suuttumuksen saksalaisia imperialisteja kohtaan, Ukrainan hirvittävää rosvoamista vastaan kohdistuvan suuttumuksen, ja toisaalta he näkevät, että osa saksalaista sotaväkeä, ehkäpä suurin osa, on lähtenyt pois. Heissä herää ehkä ajatus, että on päästettävä patoutunut viha ja suuttumus purkautumaan ja hyökättävä heti mistään piittaamatta saksalaisten imperialistien kimppuun. Toiset sitä vastoin sanovat: me olemme internationalisteja, meidän täytyy katsoa asioita sekä Venäjän että Saksan kannalta; jopa Saksankin kannalta me tiedämme, että valta siellä ei tule kestäämään, tiedämme varmasti, että jos Ukrainan työläiset ja talonpojat voittavat samalla kun Venäjällä työväen valta lujittuu ja menestyy, niin silloin sosialistinen proletaarinen Ukraina ei ainoastaan voita, vaan myös tulee voittamattomaksi! Sellaiset tietoiset ukrainalaiset kommunistit sanovat itselleen: meidän täytyy olla hyvin varovaisia; ehkäpä meidän on huomenna jännitettävä kaikki voimamme ja pantava peliin kaikki voidaksemme taistella imperialismia ja Saksan sotavoimia vastaan. Niin voi käydä ehkä huomenna, mutta ei tänään. Tänään me tiedämme, että saksalaisten imperialistien sotajoukot rappeutuvat itsestään; he tietävät, että ukrainalaisten sotajoukkojen ohella myös itäpreussilaisten ja saksalaisten sotajoukkojen keskuudessa julkaistaan vallankumouksellisia lehtiä⁵⁵. Samaan aikaan päätehtävänämme on propaganda Ukrainan kapinan hyväksi. Näin on asia internationalistisen, kansainvälisen vallankumouksen kannalta katsottuna, koska saksalainen rengas on tämän ketjun tärkein rengas, sillä Saksan vallankumous on jo kypsynyt ja maailmanvallankumouksen menestys riippuu eniten siitä.

Me pidämme vaarin, ettei sekaantumisemme vahingoitaisi heidän vallankumoustaan. Pitää ymmärtää jokaisen vallankumouksen muutokset ja nousut. Vallankumous kulkee jokaisessa maassa omaa erikoista tietään — olemme sen nähneet ja kokeneet ja tiedämme sen muita paremmin — ja nämä tiedot ovat niin erilaisia, että vallankumous saattaa

myöhästyä vuoden jopa kaksikin. Maailmanvallankumous ei ole niin mutkaton, että kaikkialla, kaikissa maissa voitaisiin kulkea samaa tietä,— muutoinhan olisimme voittaneet jo aikoja sitten. Jokaisen maan on käytävä läpi tietyt poliittiset vaiheet. Me näemme, että sovittelijat pyrkivät kaikkialla samaan, he yrittävät yhdessä porvariston kanssa „pelastaa kansan porvaristolta”, kuten Tsereteli ja Tshernov tekivät meillä, kuten scheidemannilaiset tekevät Saksassa; Ranskassa tehdään samaa omalla tavalla. Ja nyt, kun Saksa, tuo voimakkaimman, järjestyneisyydestään ja lujudestaan tunnetun työväenliikkeen maa, missä työläiset ovat kauimmin kärsineet, mutta ehkä myös kartuttaneet eniten vallankumouksellista vihaa ja kykenevät paremmin nujertamaan vihollisensa, on vallankumouksen kynnyksellä, nyt saattaisi vallankumouksen kasvun vauhtia tuntemattomien henkilöiden sekaantumisen näihin tapahtumiin tuottaa vahinkoa niille tietoisille kommunisteille, jotka sanovat: minä kiinnitän ennen muuta huomioni siihen, että tämä prosessi on saatava tapahtumaan tietoisesti. Nyt, kun saksalainen sotamies on havainnut, että häntä ajetaan lahdattavaksi ja selitetään hänen menevän puolustamaan isänmaataan, vaikka hän todellisuudessa puolustaa saksalaisia imperialisteja, nyt lähenee aika, jolloin Saksan vallankumous puhkeaa niin suurella voimalla ja niin järjestyneesti, että se ratkaisee sata kansainvälistä ongelmaa. Siksi pä tietoiset Ukrainan kommunistit sanovat: meidän tulee antaa kaikkemme kansainvälisen vallankumouksen voiton hyväksi, mutta meidän on tajuttava, että tulevaisuus kuuluu meille, ja kuljettava yhtä jalkaa Saksan vallankumouksen kanssa.

Nämä ovat ne vaikeudet, jotka halusin esitellä käyttäen esimerkkinä Ukrainan kommunistien ajattelutapaa. Nämä vaikeudet vaikuttavat myös Neuvosto-Venäjän asemaan. Nyt meidän on sanottava, että kansainvälinen proletariaatti on nykyisin herännyt ja ottaa jätti-läisaskelia, mutta asemamme on vaikea varsinkin siksi, koska eilinen „liittolaisemme” nousee vastustamaan meitä päävihollisenaan. Se ei nyt lähde taistelemaan vihollisen sotavoimia, vaan kansainvälistä bolshevismia vastaan. Nyt, kun Etelärintamalle keskitetään Krasnovin joukkoja ja me tiedämme niiden saaneen ammuksia saksalaisilta, nyt kun olemme paljastaneet imperialismien kaikkien kansojen silmissä, henkilöt, jotka syyttivät meitä Brestin rauhasta ja lähettivät Krasnovin

hankkimaan ammuksia saksalaisilta sekä ammuttivat niillä Venäjän työläisiä ja talonpoikia, nämä samat henkilöt saavat nyt ammuksia Englannin ja Ranskan imperialisteilta ja saadessaan niitä hierovat kauppoja ja myyvät Venäjää sille miljonäärille, joka tarjoaa enemmän. Juuri tämän vuoksi nyt ei riitä se meillä muodostunut yleinen käsitys, että murros on alkanut. Meillä on vanhoja vihollisia, mutta lisäksi heidän selkänsä takana kootaan juuri nyt uutta apuvoimaa heille. Me tiedämme tämän kaiken ja seuraamme tapahtumia. Vielä helmi- tai maaliskuussa, vain puolisen vuotta sitten meillä ei ollut armeijaa. Armeija ei kyennyt taistelemaan. Nelivuotisen imperialistisen sodan kokenut armeija, joka ei tiennyt, minkä puolesta soti, mutta tunsu hämärästi sotivansa vieraiden etujen puolesta,— tuo armeija hajosi, eikä mikään mahti maailmassa voinut pitää sitä koossa.

Jokainen vallankumous on vasta silloin jonkin arvoinen, kun se osaa puolustautua, mutta vallankumous ei opi puolustautumaan käden käänteessä. Vallankumous oli miljoonien heräämistä uuteen elämään. Helmi- ja maaliskuussa nuo miljoonat eivät tienneet, minkä vuoksi he menevät jatkamaan teurastusta, johon tsaarit ja Kerenskit olivat heitä pakottaneet ja jonka tarkoituksen paljasti vasta joulukuussa bolshevikkihallitus. He käsittivät selvästi, ettei se ollut heidän sotaansa, ja tarvittiin lähes puoli vuotta, ennen kuin tapahtui käänne. Känne on tapahtunut; se muuttaa vallankumouksen voiman. Nelivuotisen sodan uuvuttamat ja näännyttämät joukot antoivat helmi- ja maaliskuussa palttua kaikelle ja sanoivat, että kunpa tulisi rauha ja lopetettaisiin sota. Ne eivät kyenneet asettamaan kysymystä, minkä vuoksi sodittiin. Kun nämä joukot ovat nyt saaneet aikaan Punaisessa Armeijassa uuden kurin, joka ei ole keppikuria eikä tilanherrakomennon kuria, vaan työläisten ja talonpoikien edustajain Neuvostojen kuria; kun ne ovat nyt valmiita mitä suurimpiin uhrauksiin; kun niissä on muodostunut uusi yhtenäisyys, niin se johtuu siitä, että kymmenien miljoonien tietoisuuden ja kokemuksen pohjalla syntyy ja on syntynyt ensi kerran uusi, sosialistinen kuri, on syntynyt Punainen Armeija. Se syntyi vasta sitten, kun nämä kymmenet miljoonat ihmiset huomasivat omasta kokemuksestaan, että he ovat itse heittäneet harteiltaan tilanherrat ja

kapitalistit, että rakennetaan uutta elämää, että he ovat alkaneet itse rakentaa tätä elämää ja rakentavat sen, jollei ulkoinen hyökkäys sitä estä.

Kun talonpojat näkivät päävihollisensa ja aloittivat taistelun maaseudun kulakkeja vastaan, kun työläiset karistivat niskastaan tehtailijan ja alkoivat rakentaa tehtaita proletarisen kansantalousperiaatteen mukaisesti, he huomasivat, kuinka vaikeaa uudelleenjärjestely oli, mutta he selviytyivät siitä; tarvittiin kuukausia töiden käyntiin saamiseen. Ne kuukaudet ovat kuluneet, ja murros on tapahtunut; kausi, jolloin olimme voimattomia, on päättynyt, ja olemme lähteneet eteenpäin jättiläisaskelin; on päättynyt kausi, jolloin meillä ei ollut armeijaa, jolloin ei ollut kuria; on syntynyt uusi kuri, ja armeijaan tulee tuhansittain uusia ihmisiä, jotka ovat valmiita uhraamaan henkensä.

Se merkitsee, että uusi kuri ja toverillinen liitto ovat kasvattaneet meidät toisenlaisiksi taistelussa rintamalla sekä taistelussa kulakkeja vastaan maaseudulla. Tämä murroskausi, jota elämme, oli vaikea, mutta nyt tunnemme, että asiat alkavat järjestyä ja olemme siirtymässä järjestymättömästä, dekreetillä säädetyistä sosialismista todelliseen sosialismiin. Edessämme on päätehtävä — taistelu imperialismia vastaan, ja tässä taistelussa meidän täytyy voittaa. Viit-taamme kaikkiin tämän taistelun vaikeuksiin ja vaaroihin. Tiedämme, että murros Punaisen Armeijan tietoisuudessa on tapahtunut, Punainen Armeija on alkanut voittaa, se nostaa keskuudestaan esille tuhansia upseereita, jotka ovat käyneet läpi oppikurssin uusissa proletaarisissa sotakouluissa, ja tuhansia muita upseereita, jotka eivät ole käyneet mitään muita kursseja kuin sodan ankaran kurssin. Siksi emme liioittele lainkaan tajutessamme vaaran, mutta nyt me sanomme, että meillä on armeija. Ja tämä armeija on luonut kurin, on tullut taistelukuntoiseksi. Etelärintamamme ei ole erillinen rintama,—se on rintama koko englantilais-ranskalaista imperialismia vastaan, maailman mahtavinta vihollista vastaan, mutta me emme pelkää tuota vihollista, koska tiedämme, että se ei itsekään kykene selviytymään sisäisestä vihollisestaan.

Kolme kuukautta sitten naurettiin, kun me sanoimme, että Saksassa voi puhjeta vallankumous, meille sanottiin, että vain puolihullut bolshevikit saattavat uskoa Saksan vallankumoukseen. Ei yksin porvaristo, vaan myös menshevikit ja

vasemmistoeserrätkin sanoivat bolshevikkeja isänmaanpettureiksi ja väittivät, että Saksassa ei voi tulla vallankumousta. Mutta me tiesimme, että siellä tarvitaan apuamme, ja voidaksemme auttaa meidän täytyi olla valmiita kaikkiin uhrauksiin, jopa raskaisiin rauhanehtoihin. Muutamia kuukausia sitten meille puhuttiin ja todistettiin tällaista, mutta Saksa on muutamassa kuukaudessa muuttunut mahtavasta keisarikunnasta lahonneeksi puuksi. Sama voima, joka mursersi Saksan, vaikuttaa myös Amerikassa ja Englannissa. Se on tänään heikko, mutta joka askeleella, jonka englantilaiset ja ranskalaiset yrittävät ottaa Venäjällä yrittäen miehittää Ukrainaa, kuten saksalaiset tekivät,— joka askeleella tämä voima nousee yhä enemmän pinnalle ja paisuu jopa espanjantautiakin pelottavamaksi.

Siksipä, toverit, toistan vielä, jokaisen valveutuneen työläisen päätehtävänä on nyt olla salaamatta mitään laajoilta joukoilta, jotka eivät ehkä tunne tilanteen koko kärkevyyttä, ja hänen on päinvastoin paljastettava niille koko totuus. Työläiset ovat kypsyneet tietämään tämän totuuden. Meidän on voitettava, paitsi valkokaartilaiset, myös maailman imperialismi. Meidän on voitettava ja me voitamme, paitsi tätä, vielä pelottavamman vihollisen. Sitä varten tarvitaan ennen kaikkea Punaista Armeijaa. Asettakoon Neuvosto-Venäjän jokainen järjestö armeijakysymyksen jatkuvasti etutilalle. Nykyään, kun kaikki on vakaantunut, ensivuoroisia kysymyksiä ovat sota ja armeijan lujittaminen. Olemme aivan varmoja siitä, että selviydymme vastavallankumouksesta. Tiedämme, että meillä on voimia, mutta tiedämme myös, että Englannin ja Ranskan imperialismi on meitä voimakkaampi, ja tahdomme, että työläisjoukot tajuaisivat tämän selvästi. Me sanomme: armeijaa on voimistettava kymmenkertaisesti ja enemmänkin, on puhuttava siitä, että kuria lujitettaisiin enemmän ja että tietoiset, valistuneet, organisoidut todelliset johtajat omistaisivat kymmenen kertaa enemmän huomiota ja huolenpitoa tälle asialle, ja silloin kansainvälisen vallankumouksen kasvu ei rajoitu niihin maihin, jotka ovat jo kärsineet tappion. Nyt vallankumous alkaa jo niissäkin maissa, jotka selviytyivät voittajina. Voimiemme täytyy kasvaa päivä päivältä, ja tämä herkeämätön kasvu on meille edelleenkin tärkeimpänä

ja täydellisenä takeena siitä, että kansainvälinen sosialismi voittaa! (Toveri Leninin puhe keskeytyy useita kertoja raikuvien suosionosoitusten vuoksi ja sen päätyttyä puhkeaa suosionosoitusten myrsky. Salintäyteinen yleisö nousee yhtenä miehenä seisomaan ja tervehtii maailmanvallankumouksen johtajaa.)

*Lehtiselostukset on julkaistu
lokakuun 23 p:nä 1918
„Pravdan” 229. numerossa
ja „Izvestija VTsIK” lehden
231. numerossa*

*Kokonaisuudessaan julkaistu v. 1919
kirjassa: „Yleisven. TpKK:n viides toimi-
kausi. Pikakirjoituseloste”.
Moskova*

*Julkaistaan
pikakirjoitteeseen ja sanomalehtien
teksteihin verrattun
pikakirjoituselosteen mukaan*